

Darbo žmonės karštai pritaria partijos ir vyriausybės politikai

Visų šalių proletarai, vienykitės!

KOLEKTIVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO
IR RAJONO DŽD TARYBOS ORGANAS

1960 m.

gegužės

12 d.

Ketvirtadienis

Nr. 39 (1126)

KAINA 15 KAP.

Eina nuo 1948 m.

Darbininkai pritaria ir pasiryžta

Gegužės šeštoji Anykščių plytinėje buvo ypatingai gyva. Susidomėję darbininkai skaitė laikraščiuose išspausdintą draugo N. S. Chruščiovo pranešimą TSRS Aukščiausiosios Tarybos penktojoje sesijoje.

Prie gatavos produkcijos, kurią išleido plytinė sesijos išvakarėse, susirinko grupė plytų iškrovėjų.

— Va, žiūrėk, — rodė draugams laikraščio pastraipas Antanas Liškauskas. — Jau šiemet darbininkams ir tarnautojams bus įvesta septynių ir šešių valandų darbo diena. Džiugus dalykas!

— Ir mokesčiai nuo spalio pirmosios bus panaikinti bei sumažinti. — įsiterpė Edvardas Venclovas.

— Ot, amerikiečių įsibrovėlių lėktuvai kliuvo, — džiugavo Jonas

Rozalis ir kiti darbininkai.

Naujų Komunistų partijos ir Tarybinės vyriausybės nutarimų įkvėpti, darbininkai pasiryžo dar geriau dirbti. Nors tik sezono pradžia, bet per pamainą plytų degikiai ir iškrovėjai išdirbė normas įvykdo sėkmingai. Kasdien plytinė išleidžia po 30 tūkstančių plytų gimtojo krašto statyboms.

Daug pasidarbavo įmonės racionalizatoriai Vl. Lopata, P. Rukša, Pr. Saladžius ir kiti, patobulindami įrengimus. Tai duos plytinei apie 60 tūkstančių rublių metinės ekonomijos.

Mūsų plytinės kolektyvas pasiryžo šiemet išleisti 600 tūkstančių plytų ir 200 tūkstančių drenažo vamzdžių daugiau, kaip numatyta plane.

Nėra abejonės, kad duotąjį žodį ištesėsime. Džiugu gyventi ir dirbti tokioje šalyje, kurioje taip nuoširdžiai rūpinamasi darbo žmonių gerove. Mes iš visos širdies pritariame Komunistų partijos ir Tarybinės vyriausybės veiklai vidaus ir užsienio politikos srityje ir pasiryžtame naujlems darbo žyglams.

J. PUSLYS,
gatavos produkcijos
išvežėjas

Mes — taikūs žmonės

Vienodai krisdamos nuo turbinų, užla van duo. Prieš mane ant stalo laikraščiai su TSRS Aukščiausiosios Tarybos penktosios sesijos medžiaga. Perskaitys juos, susimąstau, ir akyse iškyla Didžiojo Tėvynės karo dienos. Prisimenu bombų išdauzytus plentus ir vieškelius, duobėtas tviškės laukus, kuriuos pražyglavau su ginklų rankose, ginant Tėvynės laisvę. Teko matyti sugriautus Šiaulius, Panevėžį, na, ir mūsų Anykščius. Tarybiniai žmonės užgydė karo žaizdas: išaugo ir suklestėjo miestai ir kaimai.

Bet užsienio agresoriai bando drumsti vis

labiau skaidrėjanti pasaulio dangų. Tai rodo atsitikimas su amerikiečių lėktuvu, įsiveržusiu į Tarybų Sąjungos oro erdvę. Džiugu man, buvusiam Didžiojo Tėvynės karo dalyviui, kad tarybinų karių budrumas neleidžia priešui „viešėti“ svetimoje padangėje. Lėktuvai buvo numušti, šnipas sulmtas.

Tegu žino kiekvienas agresorius, kad ir jam, pabandžius kėsintis į mūsų šalies saugumą, nepavyks. Mes — taikūs žmonės: statome mokyklą, gyvenamuosius namus. Bet jeigu priešas pakels prieš mus ginklą, nuo ginklo ir žus.

Ant. ZUBAVICIUS
Anykščių elektrinės
darbuotojas

Dirbsime Tėvynės labui

Septynių aplinkinių kolūkių partinis ir tarybinis aktyvas susirinko į Sėdus TSRS Aukščiausiosios Tarybos penktosios sesijos medžiagai aptarti. Kalbėdamas su kolūkiečiais, partijos rajono komiteto lektorius-konsultantas Z. Valiauskas pasakė:

— Aukščiausiojo mūsų valstybės organo penktoji sesija dar kartą visam pasauliui įrodė, kad Komunistų partijai ir Tarybinei vyriausybei nėra svarbesnio tikslo, kaip rūpinimasis darbo žmonių gerove. Perėjimas į sutrumpintą darbo dieną, mokesčių panaikinimas, prilemonės tarybiniam rubliui sustiprinti dar labiau pakels Tarybų šalies autoritetą, pagerins mūsų gyvenimą.

Susirinkusieji vieninai pasmerkė JAV lėktuvo provokacinį įsiveržimą į tarybinę žemę.

— Didžiujamės savo Tėvyne ir dar geriau dirbsime jos labui, — kalbėjo susirinkusieji.

R. Eidukaitė

Darbu stiprinsime Tėvynę

„Už taiką“ kolūkyje įvyko partinio ir tarybinio aktyvo pasitarimas, skirtas TSRS Aukščiausiosios Tarybos penktosios sesijos medžiagai aptarti.

Partijos rajono komiteto instruktorius V. Kulbokas kalbėjo:

— Vykdydama TSKP XXI suvažiavimo nutarimus, Komunistų partija ir Tarybinė vyriausybė nuolat rūpinasi tarybinų žmonių gerove. Sesijos nutarimai — to rūpinimosi akivaizdus įrodymas. Džiugu, kad netrukus ateis tas laikas, kai iš mūsų šalies dirbančiųjų nebus imama jokių mokesčių. Jau šiemet bus įvesta septynių ir šešių valandų darbo diena visiems darbininkams ir tarnautojams. Tuo negali pasigirti kapitalistinės pasaulis.

— Mes nuoširdžiai pritariame Tarybų Sąjun-

gos Komunistų partijos ir Tarybinės vyriausybės veiklai vidaus ir užsienio politikos srityje. — pareiškė kolūketis Raščius. — Norisi dar geriau dirbti brangiosios Tėvynės labui.

Kalbėdamas apie kolūkie pasiekimus ir ateities perspektyvas, kolūkio pirmininkas E. Smertjevas pasakė:

— Mes dirbame, kuriame ir norime talkos. Bet užsienio agresoriai vis dar nori sušildyti savo rankas karo ugnyje. Tai rodo atsitikimas su amerikiečių lėktuvu, banditiškai įsiveržusiu į mūsų Tėvynės erdves. Bet jis buvo numuštas šuniųjų tarybinų karių. Taip nepavyks kiekvienam priešui, kuris kėsinsis į Tarybų šalies laisvę ir saugumą. Mes darbu stiprinsime Tėvynę.

B. Melėniskis

Mūsų džiaugsmui nėra ribų

Per radiją ir spaudą mus pasiekė džiugios žinios: sutrumpinama darbo diena, panaikinami valstybiniai mokesčiai. Šitos žinios nustebino visą pasaulį, o mums įkvėpia naujų jėgų.

Mūsų fabrike tapo

tradicija viršyti kiekvieno mėnesio gamybos planus. O štai statybinio veltinio gamintojai, racionalizatoriai T. Kamarovas ir J. Prusakovas taip pertvarkė gamybos procesus, kad vietoj keturių darbinin-

kų, dirba tik du ir pamainos darbo užduotį įvykdo trigubai.

Nuo rugsėjo pirmos dienos darbo pamaina baigsis viena valanda anksčiau. Per savaitę turėsime beveik visą dieną papildomo poilsio. Ar nesumažės gamybos tempai, produkcijos išleidimas? Ne. Beveik visi gamybos cechai jau dabar darbo užduotis įvykdo per 7 valandas. Štai veltinių formuotojos J. Saltenytė, El. Grigaliūnienė, M. Simkūnienė savo darbą sutvarkė taip, kad pamainos užduotį įvykdo per 6 valandas.

Kai fabriko darbininkų susirinkime buvo svarstomi Aukščiausiosios Tarybos sesijos nutarimai, mūsų darbininkai pasižadėjo gegužės mėnesio gamybos planą

įvykdyti iki 25 dienų. Ir toliau dirbsime taip, kad mėnesio plano įvykdymas per dvidešimt penktą dieną taptų mūsų darbininkiška tradicija.

V. TIMOFEJEVAS
„Spartako“ fabriko
vietos komiteto
pirmininkas

Anykščių rajono Darbo žmonių deputatų tarybos deputatų

ŽINIAI

Anykščių rajono Darbo žmonių deputatų tarybos vykdomasis komitetas praneša, kad 1960 m. gegužės mėn. 20 d. 12 val. Anykščiuose, kino „Pergalė“ patalpose (J. Biliūno g-vė Nr. 23), šaukiama Anykščių rajono Darbo žmonių deputatų tarybos penktojo šaukimo aštuntoji sesija.

Sesijai pateikiami svarstyti šie klausimai:
1. Dėl rajono grožio ir kultūros.
2. Kultūros švietimo nuolatinių komisijos ataskaita.

STALINO SRITIS. Kramatorsko darbo žmonės labai gerbia montuotoją komunistą Aleksandrą Pavlovičių Gavrįšą. Jis dalyvavo daugelyje šio Donbaso industrinio centro įmonių cechų statyboje.

Aleksandras Pavlovičius buvo išvykęs į Varšuvą, kur, kartu su kitais tarybiniais specialistais dalyvavo mokslo ir kultūros rūmų statyboje. Jis statė taip pat Bhilajaus metalurgijos įmonę Indijoje.

Dabar A. P. Gavrįšas grįžo į gimtąjį Kramatorską ir dirba Novo-Kramatorsko įmonės naujų cechų statybose.

Nuotraukoje: A. P. Gavrįšas.

S. Gendelmano
(TASS) nuotr.

Į Karagandos sritį išvyko apie 300 mūsų respublikos mechanizatorių.

Nuotraukoje matome jaunuosius patriotas Vilniaus geležinkelio stotyje. Juos išlydi Vilniaus Valstybinio V. Kapsuko vardo universiteto studentės.

NAIKINKIME PIKTŽOLES

Šiomet šaltas ir lietingas pavasaris. Žema temperatūra trukdo pasėti vasarą — vasariniam kviečiams, miežiams, avižoms sudygti. Pirmą kultūrinių augalų dirvoje gausiai dygsta piktžolės. Iki sudygs pasėti javai, piktžolės suspės išbūti ir išsigalėti. Taigi, yra rimtas pavojus, kad jos nuštelbs pasėlius ir sumažins derlių. Koval su piktžolėmis turi būti skiriamas rimtas dėmesys. Piktžolėtumo sumažinimui yra būtina prieš sudygimą pasėlius akėti. Akėjimas yra sparti ir nebrangi, gera efekta duodanti priemonė. Akėti reikia lengvomis arba vidutinio sunkumo akėčiomis. Akėčios turi supurenti dirvos paviršių, išrauti sudygusias piktžoles, bet neišvartyti į dirvą įterptų kultūrinių javų sėklų. Mažiau piktžolėtą dirvas reikia perakėti vieną kartą, o daugiau piktžolėtą — du kartus. Negalima akėti jau pradėjusių dygti javų, nes akėčios lengvai pažeidžia jaunos daigėlius. Antrą kartą pasėlius galima akėti tada, kada javai jau yra paūgėję ir turi 3—4 lapelius.

Atlikti Elmininkų bandymų stotyje bandymai parodė, kad 4—7 dieną po sėjos prieš sudygimą priakėtos avižos

arba miežiai esti žymiai mažiau piktžolėti, ir jų grūdų derlius gaunamas 2—3 centneriais iš hektaro didesnis.

Taip pat Dotnuvos bandymų stoties duomenys rodo, kad akėjant vasarą prieš sudygimą, sumažėja piktžolėtumas iki 40 ir daugiau procentų.

Elmininkų bandymų stotis, siekdama išnaikinti dirvoje kuo daugiau piktžolių, po sėjos prieš sudygimą akėja be išimties visus pasėlius.

Pasėlių akėjimo naudingu perna aiškiai išitikino „Anykščių šilėlio“ kolūkis. Čia prieš sudygimą akėtuose vasariniuose kviečiuose buvo žymiai mažiau piktžolių, ir jų derlius gautas didesnis, negu neakėtuose.

Šiomet plačiai praktikuojama piktžolių naikinimą akėjimu „Aukštakalnių“, „Aušros“ kolūkiai. Šių kolūkių pavyzdžiu reikia pasekti ir kitiems.

Vėlyvosios kultūros (kukurūzai, bulvės, grūdai ir kt.) sėjamos vėliau. Dirvoms pradžiūvus, iki jų sėjos lieka laiko tarpas, kurį reikia išnaudoti piktžolės naikinti. Dažnai kolūkiuose vėlyvoms kultūroms skirtas dirvas pradeda dirbti tik prieš pat sėją. Tokia praktika yra žalinga, nes dirvos viršutiniame sluoksnyje buvu-

sios piktžolės sudygsta ir išbūja, o daugiameinės piktžolės, būtent, varputis, pienės, usnys ir kitos, kurios dauginasi vegetatyviai (atžalomis arba šakniastiebiais) spėja išsigalėti ir užauginti tvirtus stiebus, kurie vėliau, ruošiant dirvą sėjai, sulaužomi, jų dalys dirvoje lengvai prigija ir tokiu būdu piktžolės pasidaugina.

Norint išnaikinti dirvoje kuo daugiau piktžolių, būtina vėlyvosios kultūros skirtas dirvas purenti, kai tik pasirodo piktžolių daigai. Purenant sudygę piktžolės sunaikinamos, o į dirvos paviršių išverstos nesudygę piktžolių sėklos greit dygsta. Taip pakartojus dirvos purenimą keletą kartų, dirva apvaloma nuo piktžolių.

Purenimo gilumas priklauso nuo piktžolių botaninės sudėties. Vyraujant iš sėklų pridygusioms piktžolėms, dirvą reikia kultivuoti sėklų įterpimo gilumu, o dir-

vas, užėjusias varpučiu, asiūkliais, usnimis, pienėmis ir kitomis šakniastiebinėmis bei šakniatžalinėmis piktžolėmis, reikia kultivuoti 10—12 cm gilumu, nes sekliu purenimu šių piktžolių stiebai nesunaikinami.

Ypatingai reikia išdėmėti, kad dirvos purenimo nereikia atidėlioti ir laukti iki piktžolės paūgės. Mat, kol jos paūgėja, spėja iš dirvos paimti daug trąšų. Todėl jas reikia masiškai naikinti pradėjus dygti, kada, paėmus sauja žemių, matosi daug piktžolių daigelių, vos-vos pradedančių ištiti iš dirvos paviršių.

Šį pavasarį dažnas lietus kartais permerkia paruoštas sėjas dirvas, ir sėja tenka keletą dienų nutraukti. Dirvoje pradeda dygti piktžolės. Tokiu atveju dirvą prieš sėją vėl būtina supurenti akėčiomis arba kultivatoriumi.

E. KEMESYTE
Elmininkų bandymų stoties mokslinė bendradarbė

ŽINIOS IŠ LAUKŲ

Pilnu tempu

Anksti rytą pasigirsta traktoriaus burzgimas trečioje laukininkystės brigadoje. Dėl to ir grūdines kultūras šios brigados kolūkiečiai baigė sėti pirmieji.

— Už tai reikia pirmiausiai pagirti traktorininką Juozą Merkį ir prikabinėtoją Bronių Jakšį, — sako brigadininkas A. Skardžius. — Jie abu paruošė žemę ir apsėjo 140 hektarų dirvų. O dirbo ne daugiau kaip porą savaičių. Abu mechanizatoriai organizavo dviejų pamainų traktoriaus darbą.

Trečioji brigada pilnu tempu sodina bulves. Kolūkiečiai užsplanavo pasodinti 25 ha bulvių. Traktorininkas J. Merkys ne tik spėja paruošti žemę bulvių sodinimui, bet taip pat jau antrą kartą kultivuoja dirvas kukurūzams. Po 6—7 dienų kultivacija vėl kartojama. Ir taip dirva apvaloma nuo piktžolių. Kasdien apie pietus prie vairo sėda Bronius Jakšys. Jis stropiai paruošia dirvą bulvėms, kurių jau pasodinta 15 hektarų.

Praeis dar kelios dienos, ir brigada sės paskutinę ir svarbiausią kultūrą — kukurūzus.

A. ŽUKAS

„Zalgirio“ kolūkio agronomas

Pasėta 40 ha linų

„Svyturio“ kolūkyje baigta linų sėja. Visas 40 hektarų linų plotas apsėtas superelito ir motininio elito sėkla.

Siemet švyturiečiai planuoja gauti už linus daugiau kaip 600.000 rublių pajamų.

Dabar brigadose sparčiai sodinamos bulvės, daržovės.

A. Songaila

Ekonominėmis temomis

Pigūs pašarai mažina savikainą

„Anykščių šilėlio“ ir „Draugystės“ kolūkiai tiek praeitais metais, tiek ir šiemet pirmąją pieno gamyboje. Pirmasis 100 ha žemės ūkio naudmenų perna pagamino 357,1 cnt, antrasis po 298,8 cnt pieno.

Tačiau svarbu ne tik didinti pieno gamybą, bet ir gaminti jį su mažiausiomis sąnaudomis.

Šių dviejų kolūkių palyginimas aiškiai parodo, kad praeitų metų pieno savikaina juose yra netgi labai skirtinga. O skirtingumą savikainoje sudaro tai, kad galvijams šerti naudojami nevienodais kiekiais ir skirtingi pašarai. „Draugystės“ kolūkyje iš savos gamybos pašarų karvėms per praeitus metus sušerta 1585 centneriai pašarinų šakniavaisių. Tai 5 kartus daugiau, negu „Anykščių šilėlio“ kolūkyje. Kadangi pašarinų šakniavaisių savikaina „Draugystės“ kolūkyje yra palyginti žema (jų 1 cnt išauginimas kainavo 14 rublių), tai, šeriant jais karves, reikėjo mažiau naudoti grūdų ir kitų brangesnių pašarų. Tuo tarpu „Anykščių šilėlio“

kolūkyje karvėms sunaudota grūdų ir jų atliekų net 6 kartus daugiau, negu „Draugystės“ kolūkyje. Tas pa-brangino „Anykščių šilėlio“ kolūkyje ir pieno savikainą, nes 1 centneriui pieno pagaminti sunaudota įvairių pašarų už 70,6 rublio. Gi „Draugystės“ kolūkyje pašarų vertė 1 centneriui pieno pagaminti sudaro 29,6 rublio. Priklusomai nuo sunaudojamų pašarų „Draugystės“ kolūkyje pieno savikaina yra žymiai mažesnė negu „Anykščių šilėlio“ kolūkyje. Jeigu pirmame 1 centnerio pieno pagaminimas atsiėjo 82,6 rublio, tai antrame — 131,4 rublio. Šių rodiklių palyginimas akivaizdžiai liudija, kad būtina taupiai ir pigesniais savos gamybos pašarais šerti galvijus. Reikia daugiau sėti pašarinų šakniavaisių, vikių-avižių mišinių ir vertingiausios silosinės kultūros — kukurūzų. Praeitais metais šiuose kolūkiuose kiekvienai karvei vidutiniškai sušerta ne daugiau 2,5 tonos siloso. Tai mažas kiekis. Tuo tarpu 1 cnt siloso

savikaina „Draugystės“ kolūkyje sudarė 5 rublius, o „Anykščių šilėlio“ kolūkyje — vos 3,9 rublio. Vadinasi, siloso gamyba atsieina kolūkiams pigiai, todėl šiemet šio pigaus pašaro reikia kuo daugiau pagaminti, o tai yra svarbus rezervas pieno produkcijos savikainai mažinti.

Nevienoda minimuose kolūkiuose ir kiaulienos savikaina. „Anykščių šilėlio“ kolūkyje perna kiaulėms sunaudota 96 centneriai nenugriebto pieno, tai yra 4 kartus daugiau, negu „Draugystės“. Be to, sunaudota pirktinių pašarų už 16.736 rublius daugiau, negu „Draugystės“ kolūkyje, nors pastarajame net 93,2 centnerio kiaulienos buvo pagaminta daugiau, negu „Anykščių šilėlio“ kolūkyje. „Draugystės“ kolūkyje kiaulėms šerti sunaudoti dideli kiekiai lieso pieno, bulvių ir kitų pigesnių pašarų.

Perna šiame kolūkyje bulvių derlius iš hektaro buvo 145,6 centnerio, todėl ir bulvių savikaina yra palyginti žema (1 centnerio bulvių išauginimas atsiėjo 14,6 rublio). Todėl bulvės, liesas pienas, sudarydami didžiausią dalį pašarų davinyje, įgalino sumažinti kiaulienos savikainą. 1 centnerio

kiaulienos pagaminimas kolūkiui kainavo 684 rublius, jų tarpe pašarai 419 rublių. Gi „Anykščių šilėlio“ kolūkyje 1 cnt kiaulienos savikaina — 794,1 rublio, jų tarpe sunaudota pašarų už 626 rublius.

Nors „Draugystės“ kolūkyje pašarų sąnaudos kiaulienos gamyboje yra žymiai mažesnės, negu „Anykščių šilėlio“ kolūkyje, bet darbo sąnaudos net du kartus didesnės. 1 centneriui kiaulienos pagaminti „Draugystės“ kolūkyje sunaudota net 25,7 darbadienio arba 257 rublio, tuo tarpu „Anykščių šilėlio“ — tik 118 rublių. Tas rodo, kad pirmajame kolūkyje yra žemesnis darbo našumas kiaulių fermoje. Vienai šerikeli vidutiniškai teko prižiūrėti po 56 įvairaus amžiaus kiaules, o „Anykščių šilėlio“ kolūkyje — po 63 kiaules.

Norint sumažinti darbo sąnaudas, vertėtų šių pirmaujančių rajone kolūkių vadovams pagalvoti apie priešakinių kiaulių auginimo būdų įdiegimą laikyti tvartuose kiaules didelėmis grupėmis. Tam tereikia tik labiau mechanizuoti daug darbo reikalaujančius procesus, o tas duotų galimybę kiaulių šerikeli auginti žymiai didesni kiaulių skaičių.

St. Vincius

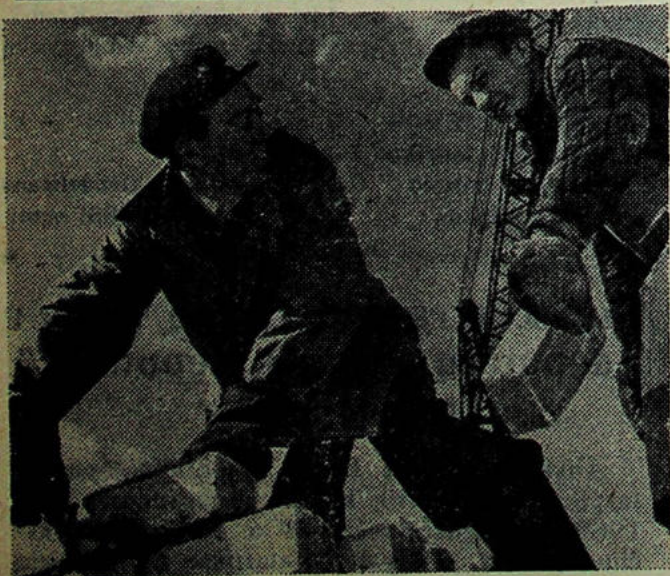
KONCERTAS PALIKO ĮSPŪDĮ

Seštadienį J. Bilūno vardo vidurinėje mokykloje įvyko Rokiškio E. Tiškeaus vardo vidurinės mokyklos moksleivių dūdų orkestro koncertas.

Pirmoji koncerto dalis pradėdama J. Juzeliūno „Jaunyste“. Jausmingai moksleiviai sugrojo Solovjovo-Sedojaus dainą „Į žygį“, A. Ka-

telbey „Persų turguje“.

Antrą koncerto dalį susilaukė dar didesnio klausytojų susidomėjimo. Jaunieji muzikantai išpildė senovinį valsą „Rudens sapnas“, P. Čalkovskio „Mažųjų gulbių šokį“ iš baletu „Gulbių ežeras“, M. Oginskio „Polonezą“, E. Grigo „Solvelgos dainą“ ir kt. J. Sigitas

Totorijos ATSR statoma organinės sintezės įmonė. Tai naftos cheminės pramonės pirmagimis. Įmonės statybą šefuoja respublikos komjaunimas. Puikiai čia dirbuojasi daug jaunuolių ir merginų. Pirmųjų tarpe — F. Rodnino vadovaujamos kompleksinės brigados mūrininkai V. Kolbasovas ir N. Sagidulinas. Jie žymiai viršija išdirbio normas.

Nuotraukoje: mūrininkai V. Kolbasovas (kairėje) ir N. Sagidulinas darbe.

B. Miasnikovo (TASS) nuotr.

Kiekvienam gyventojui laikraštį

Šiandieną sunku rasti žmogų, kuris neužsiprenumeruotų kokio laikraščio ar žurnalo. Šiuo metu rajone 1000 gyventojų tenka 721 laikraštį bei žurnalų.

Neblogų rezultatų spaudos platinimo darbe pasiekė „Lenino keliu“ kolūkio laikraščio Dorondovas. 763 kolūkio gyventojai gauna 583 laikraščius ir žurnalus. Daug laikraščių ir žurnalų prenumeruojasi „Pergalės“ ir „Sudėglio“ kolūkių kolūkiečiai.

Tačiau „Kibirkštis“, M. Melnikaitės vardo, „Spindulio“ kolūkiuose trims gyventojams tenka tik vienas laikraštis.

Šiomis dienomis įvyko rajono kolūkių laikraščių pasitarimas, kuriame buvo aptartas spaudos platinimo ir pristatymo klausimai. Pasitarimo metu išryškėjo eilė trūkumų šiame darbe. Pasirodė, kad tenai, kur pirminės partinės organizacijos, apylinkių tarybos, kolūkių valdybos spaudos platinimą laiko dėmesio centre, spauda gerai platinama.

Bet kai kurių kolūkių valdybų pirmininkai nevertina laikraščių darbo, o tuo pačiu ir spaudos. „Bolševiko“ kolūkio laikraščio Baltanas, greta pagrindinių pareigų, dar turi dirbti ir plieno vežiko darbą. Visa eilė kolūkių neaprupina laikraščių transportu.

„Diktaro“ kolūkis yra gana toli nuo ryšių skyriaus. Bet laikraščiams transportas nepaskirtas. Spauda pristatoma tik kas antrą dieną. Tas labai trukdo ir spaudos platinimą.

Kolūkių valdybos turėtų peržiūrėti ir atlyginimą laikraščiams. Tėgiamus rezultatus parodė tokia praktika, kada laikraščiams taikomas progresyvus atlyginimas nuo prenumeratų skaičiaus. Toks atlyginimas suinteresuoja laikraščius nuolat didinti prenumeratų skaičių. Tačiau, „Gimtosios žemės“ kolūkis buvo atsilikęs spaudos platinimo darbe. Pradėjus taikyti progresyvų atlyginimą, prenumeratorių skaičius išaugo beveik dvigubai. Tenai, kur netaikomas progresyvaus darbo užmokestis, pasitaiko nesažiningų laikraščių, kurie stengiasi mažinti egzempliorių skaičių, nes atlyginimas jiems vieno, o darbo mažiau.

Laikraščiai turi būti ne mechaniniai spaudos nešiotojai, bet aktyvūs tarybinės spaudos propaguotojai. Jie, įtelkdami laikraštį ar žurnalą, turi rekomenduoti skaitytojui vieną ar kitą straipsnį paskaityti, iš-

aiškinti nesuprantamus klausimus.

Spaudos platinimo darbo nušalyje neturi likti kultūriniai istaigų darbuotojai. Iki šio laiko jie neparodė reikiamo veikimo.

Greitai baigsis mokslo metal. Mūsų uždavinys nepalikti nė vieno moksleivio be laikraščio ar žurnalo vasaros atostogų metu. Tačiau yra tokių mokytojų kaip Vaišvilskių pradinės mokyklos vedėja Vitkūnaitė, Kiškelių — Jurkėnienė, kurios atsisako platinti spaudą moksleivių tarpe.

Šiuo metu rajone paskelbtas spaudos platinimo mėnuo. Pirminės partinės organizacijos, kolūkių valdybos, visuomeninės organizacijos turi gerai padirbėti. Mes turime pasiekti, kad 1000 gyventojų tektų nemažiau kaip 800 laikraščių ir žurnalų.

J. DAUBARAS

LKP rajono komiteto lektorius-konsultantas

Iš nepaskelbtų laiškų

Pionieriai padėjo

Redakcija gavo Mickūnų septynmetės mokyklos II-jo būrio pionierių laišką. Jie rašė, kad „Už taiką“ kolūkio eigulys Br. Bublys kilpomis gaudė kurapkas ir kiškius.

Tuo klausimu redakcija kreipėsi į valstybinį gamtos apsaugos inspektorių drg. S. Taleikį. Šis redakcijai pranešė, kad laiške minimas faktas pasitvirtino. Romuldaivos girininkas Klingys pats surinko Bubnio sodyboje pastatytas kiškiams kilpas. Gamtos apsaugos inspekcija įspėjo Bubnį, kad pasikartojus panašioms faktams, jis bus griežtai nubaustas.

K. KAIRIOKSTIS

PASKUTINĖ OBELAITE

(Apsakymas)

(Tęsinys. Pradžia Nr. 38 (1125))

— Tu, Kolia, nepyk, — kalbinu. — Aš tik juokais pasakiau.

Bet jis tyli. Tyli ir įdėmiai žiūri į ranką, tą pačią, ties kurios riešu, tartum išdegintas, gilus randas.

Kolia pas mus atėjo neseniai. Iš ligoninės. Po trečio sužeidimo. Aple jį mes nedaug težinom. Nepasakojo. Tik niūriomis darganų valandomis, kai virš mirties laukų leisdavosi sutemos, jis kalbėdavo apie gimtąjį sodžiu. Jį tai mes ir pažinojom, jei ten viskas būtų kaip prieš karą, nuvykęs at-

pažintum kiekvieną kolūkio sodo medelį; ir Kolia gryčlūtę neklydžiamas surastum.

— Man reikėjo jį dantimis tempti, — tyliai sušnabžda jis.

— Ką?
Kolia krūpteli, priglūsta prie sekimo angos. Pro jo petį matau obelaitę. Į ją, matyt, žiūri Kolia.

— Tu pasakyk, Kolia, — prašau.

— Pasakyti galima. O prikelti žuvusius dar nemoku.

— Bet kas gi tau?

Kolia atsiskuka. Akys patamsėja. Kažtaninė garbana, išslydusi iš po šalmo. Karo vėjų nugairintas veidas niūrus.

— Buvo man taip... Prieš sužeidimą. Kažkur aple Skuodą. Ejom gvardijos pulko avangarde. Pirminy ejom. Ir staiga — ugnis. Taip ir priplojo prie žemės. Jie šaudė ir mes pliekiam. Na ir visa kita, kaip paprastai.

— Draugas žuvo? — užjaušdamas klausiu.

Kolia papurto galvą, susitelkęs žiūri kažkur prieš save.

— Per patį susišaudymo įstūtį niekieno žemėj atsirado berniūkštis. Trumpakelnis toks. Bėga rėkdamas. Matom — kliudys.

— Kliudė?

— Parkrito jis nepertoliausia nuo mūsų

NEŽAISKITE UGNIMI, PONAI AGRESORIAI!

Iš TSRS Aukščiausiosios Tarybos sesijos tribūnos draugas N. Chruščiovas pasaulio visuomenės akivaizdoje demaskavo provokacinių Amerikos agresorių išpuolį

— Jie buvo pasiuntę į mūsų šalį lėktuvą šnipinėjimo tikslais. Tarybiniai kariai, budriai saugojantys savo šalies sienas, įvykdė vyriausybės įsakymą ir numušė oro

piratą. Žemiau pateikiame sutrumpintą pasakojimą iš laikraščio „Komsomolskaja pravda“ apie tai, kaip buvo numuštas ir pagautas Amerikos žvalgybininkas.

Raketa skrieja į taikinį

...Gegužės pirmoji. Rytas. Dangus žydras. Silta. Ką veikti tokį pulkų rytą kareiviui, jeigu jis ilsisi? Ir staiga kovos alarimas. Dalinio vadovas majoras Michailas Voronovas praneša, kad priešas pažeidė sienas.

Keli akimirksniai — ir visi savo postuose.

Sieną pažeidęs lėktuvas skrido labai aukštai. Todėl taikinio impulsai buvo neryškūs, juos buvo sunku įžiūrėti. Bet vyresnysis leitenantas Feldblumas sumanią sekę su prietaisų pagalba pažeidė, ir radiolokatoriaus ekrane sumirgėjo vos pastebimi šviesuliai.

— Talkinys pagautas! Buvo patikslinta skridimo vieta.

Majoras Voronovas įsakė vyresniajam leitenantui Feldblumui:

— Sunaikinti taikinį! Edvardas Feldblumas surado lėktuvą ir, pagal įsakymą buvo paleista raketa. Sudaužytas lėktuvas ėmė kristi.

Kaip buvo pagautas amerikiečių lakūnas

(Tarybinio ūkio šoferio pasakojimas)

Diena buvo saulėta, šviesi, kaip ir Gegužės Pirmosios šventė. Ir staiga girdime smarkų, švilpiantį, tartum sirenos garsą. Aš išbėgau į gatvę. Niekur nieko nemaityti, tik aukštai padangėje — balto dūmo debesėlis. Ir netrukus pamaciau: nusileidžia baltais ratas. Parašlutininkas!

Sokome į mašiną, dumlame. Atvažiuojame kaip tik laiku: parašutininkas nutūpė ant žemės. Mes puolėme prie jo.

Lakūnas buvo apsilvėkęs dengiamosios spalvos kombinezonu, o ant galvos užsimovęs šalną. Jo veidą dengė nedūžtančio stiklo skydas ir deguonies kaukė. Mes padėjome numauti pirštines, šalną. Žiūrime — prieš mus kresnas, augalotas kokių 30 metų amžiaus vyras, dar jau-

nas, bet jau su pražilusiais smilkiniiais.

Ant parašiuoto mato me ne rusiškas raidės. Tuo metu aš pastebėjau, kad lakūnas ginkluotas pistoletu. Nė žodžio netaičė paėmė lakūną už rankų, atvedė prie mašinos. Kai lakūną sodinome į mašiną, aš pamaciau peilį, kyšantį iš siauros kombinezono kišenės. Peilis buvo be makšties, jo ašmenys — 25 centimetrų ilgio.

Mums atvykus į tarybinio ūkio kontorą, čia jau buvo kapitonas ir vyresnysis leitenantas. Paašikėjo, kad parašutininkas — Amerikos lakūnas.

Mes norime pasakyti visiems neprašytiems svečiams: nebūkite įžūlūs! Mes rūsčiai susidorosime su įsibrovusiu priešu. Bijokite liaudies rūstybės, ponai karo kurstytojai!

Audėjos specialybę Eugenija Zemaitaitė įsigijo Kauno specialioje amatų mokykloje Nr. 11. Dirbdama Panevėžio linų kombinata, mergina greitai tapo geriausia audėja, o įmonės vadovybė paskyrė ją audėjų brigados brigadininke.

Nuotraukoje: Eugenija Zemaitaitė prie audimo staklių.

K. Liubšio (ELTOS) nuotr.

išsidėstymo vietos. Kapanojas, rėkia, o pasikelti nebegali. O čia frica! daigsto kulkosvaidžiais, tartum sluvama mašina. Kuopos vadas ir pasiūlė kam nors pertempti berniūkštį į saugesnę vietą. Aš pasislūliau.

— Partempel?
— Ko pristoja? Partempel, partempel... — supyksta Kolia. — O tu pats daug žmonių išgelbėjai, kad į tardytojus peršies?

Kolia nutyla. Ir, matyt, ilgam. Dabar jo geriau neliesti.

Pamindžiukauju ir smunku ieškoti viršilos. Ir vis tik Kolia pasakojimą baigė. Tos pat dienos vakare.

Kai jis nuslinko prie berniuko, jį kliudė į ranką. Pats šiaip taip parsliuogė, o berniuko nepartempė. Kitas ka-

reivis partempė vaiką. Tik pavėluotai. Nuo kraujopūdžio vaikas mirė medsanbate. Greta Kolia.

— Būtum tu matęs, kokiomis maldaujančiomis akimis jis ten, lauke, į mane žiūrėjo. O aš, lepšis ir bailys savo kailį gelbėjau, — baigė pasakojimą Kolia.

— Bet gi tu sužeistas buvai?

— Tai tik šiaip pasiteisinimas. Prieš visus. O prieš šitą, — jis stuktelė kumščiu į krūtinę, — nepasiteisinsi. Čia jis man guli dabar. Guli ir šlegia. Ir šlegis.

Man pasirodė, kad Kolia sau per griežtas teisėjas. Juk ką gi jis galėjo padaryti? Tik abudu būtų pašovę.

Ir aš jam pasakiau tai.

— Kai trenksiu į snukį, tai nefilosofuosai,

— iširsta Kolia. — Šitaip velniai žino iki ko nusirangysi. O kas tu per kareivis, kaip tu žmonėms į akis pažiūrėsi. Jei tik savo kailį gelbėjai, nepadarei visko, kad žmogus gyventų?

Nutilau. Ir fronte tyli. Balsvos sutemos užklostė žaidotą žemę. Iš raistelio plaukia pleniškas rūkas.

— Tu čia nežiopsok. Aš einu, — sako Kolia.

— Kur?

— Gi miną pabandy-

siu nutempti.

Zinau, kad už tokį žygį Kolia gautų gero-

ka velnių. Ir aš gaudiau, jei kuopos vadas sužino-

tų. Bet ne nebando su-

laikyti Kolia. Taip jam lengviau.

Kolia išsiliugia iš apkasų. Minutėlę paguli klausydamasis ir nuslenka prie obelaitės.

(Bus daugiau)

Siaulių baldų kombinate dirba visa eilė staklių, ant kurių nėra fabriko ženklų. Jas sukonstravo ir pagamino tekintojas Jonas Jaraminas. Neseniai jis baigė gaminti dar vienas stakles lenktų kėdžių apskritoms detalėms apdoroti. Jos pakels sunkų rankų darbą ir duos per metus 20 tūkstančių rublių ekonomijos. Tai jau aštuntosios Jono Jaramino pagamintos staklės. Visi jo išgyvendinti pasiūlymai duoda kombinatui per metus apie 120 tūkstančių rublių ekonomijos.

Nuotraukoje: Jonas Jaraminas išbando naujas savo konstrukcijos stakles.

nuotr.

Paprastai Emilija po mišų ir pamokslų ilgai bažnyčioje neužtrukdavo. Bet aną atmintiną sekmdienį jaunas, nepažįstamas kunigas per pamokslą nupiešė tokį balsų „artėjančio paskutinio telmo valzdą“, prisakė visiems sukalbėti maldą už tuos, „kurie veiglo sugundyti pamiršo į bažnyčią kelią ir degs pragaro ugnyje“, jog išeiti nedrįso. Kartu su kello mis kitomis moterėmis ji pasislunko arčiau prie altoriaus.

Susikaupti nesisekė. Mintys sukosi apie fabriką, kur ji neseniai pradėjo dirbti špūliuotoja. Vakar gavo pirmąjį atlyginimą — penkis šimtus rublių. Prisiminė, kad po pietų žadėjo eiti į parduotuvę nusipirkti šilkinę sukutę.

Staiga pajuto ant peties kažkieno ranką ir krūptelėjusi pakėlė galvą. Bažnyčia buvo jau apytuštė, o šalia stovėjo kunigas.

— Noriu pasikalbėti... Baigus melstis, atleik į kleboniją... — Pasakė jis tyliai.

...Kunigas sėdėjo sode ant suoliuko ir kažką skaitė. Pastebėjęs Emiliją, jis pakilo.

— Gera, kad atėjai, dukrai. Susipažinkime, —

ištiesė ranką. — Naujas! Viešvienų parapijos klebonas Pranas Ružė. Mat, dar nepamiršai dievo namų, kaip kiti.

Emilija papasakojo kunigui apie savo gyvenimą. Dar būdama trylikos metų, ji neteko tėvų. Ganė pas ūkininkus bandą, tarnavo pusmerge. Gero žodžio negirdėjo. Ėmė ieškoti paguodos bažnyčioje. Dabar ji dirbanti „Masčio“ fabrike. Įsigijusi špūliuotojos specialybę, pradėjusi mokytis mezgėja.

— Aha, — numykė kunigas. — Ir čia ne pyragai. Kelkis į naktinę pamainą, klausyk visokių meistrų ir brigadininkų įsakymų. Man šeimininkės reikia, — staiga pasakė jis. Moku po aštuonis šimtus rublių į mėnesį. Suknelėms ir batukams — atskirai. Sutinki?

Gražių kunigo pažadų suviliota, Emilija Balvočiūtė 1955 metų rudenį paliko fabriką ir atėjo dirbti pas kleboną šeimininke.

Toli nuėjo kunigo santykiu su mergina. Po kiek laiko Emilija pasisakė laukianti kūdikio.

— Tai kada, Praneli, mesi, kaip žadėjai, kunigystę ir susituoksime? — paklausė.

— Tu iš proto išėjai! — Ružė išvertė akis. — Dabar ne laikas. O tą kūdikį kaip nors ten... Jis tikrai ne laiku... Stal, imk! — pasirašęs kišeneje ištiesė Emilijai dvi šimtines.

— Ką tu pasakei? — ji priėjo artyn prie Ružės. — Zudyti kūdikį? Niekados! Ar girdi — niekados! Tegul žino, koks tu! — ir, trenkusi durimis, išbėgo.

Kunigas akimirksniu

tanė į Klaipėdą.

Prabėgo mėnuo, antras, penktas. Ružė ėmė savo šeimininkės neapkęsti.

— Atiduok mano sūnų, — pritrūkusi kantrybės, kartą pareikalavo Emilija.

— Sūnų, sakai? — pliktai nusijuokė kunigas, ir ta pačia ranka, kurią neseniai laimino tikinčiuosius, smogė Emilijai į veidą.

Balvočiūtė pradėjo ryškėti tikrasis kunigo Ružės veidas. Nuvykusi į Klaipėdą, ji parsigabeno sūnų.

kunigas Ružė paruošė dar vieną planą. Jis pasamdė Klaipėdoje mašiną, atvyko kartu su Emilija į Viekšnius ir įkalbėjo ją pavogti iš sesers savo sūnų. Po to nugabeno ją su vaiku į Pasvalio rajono Pumpėnų miestelį ir apgyvendino pas nepažįstamą moterėlę. Po kiek laiko Ružė juos perkėlė į Jonavą pas pažįstamą kleboną, o iš ten į Ramygalos rajono Krekenavos miestelį.

Teisingumo organai sugrąžino Valtkams Antanuką. Žinoma, jis

laikinais. Jis

vėl grįš pas tikrąją motiną, kuri gillai su-

prato savo kaltę ir stengiasi ją atpirkti.

O kaip su kunigu Ružė? Jis niekšiška meta kaltę vienai Emilijai, kurią suvedžiojo. Kunigas mėto savo nusikaltimo pėdas ir klebonauja Barstyčiuose. Sekmdieniais tikintieji klausosi jo gaudulingų pamokslų, pasakoja jam savo „nuodėmes“ ir nežino, kad po dvasiško kauke slepiasi niekšiškas veidmainis.

K. Labutis

Telšių rajonas.

KUNIGAS MĖTO PĖDAS

įvertino, kuo visa tai gali baigtis. Jis pasivijo Emiliją ir, panaudojęs visą savo gražbylostę, ją nuramino, o po kurio laiko įkalbėjo išsikelti į Kauną.

Emilija gyveno Sančiuose. Ružė ją aplankydavo, palikdavo pinigų. 1957 metais ji pagimdė sūnų.

— Kol kas neregistruosime metrikacijos skyriuje, — pasakė kunigas. — Aš suradau Klaipėdoje moteriškę, kuri laikinai ji mums augins.

Iš pradžių Emilija spyrėsi, tačiau teko sutikti. Skaudančia širdimi kartu su Ružė nuvežė savo An-

Ružė iš pradžių gąsdindamas, vėliau geruoju įkalbėjo ją atiduoti sūnų auginti savo tėvams, kurie gyvena Akmenės rajone. Pastarieji savo ruožtu atidavė jį Prano Ružės serijai, gyvenančiai su vyru Viekšnių miestelyje. Stasė ir Antanas Valtkai savo vaikų neturėjo. Todėl jie išūnijo berniuką, nieko apie tai nepasakę tikrąjai jo motinai.

Kai Emilija apie tai sužinojo, ji labai susijaudino ir pasipiktino. Tada

Sportas

Kovoja šauliai

Daugiau kaip šimtas rajono šaudymo sporto mėgėjų dalyvavo rajono komandinėse - individualinėse šaudymo pirmenybėse. Vidurinių mokyklų komandų tarpe pirmąją vietą užėmė Anykščių J. Biliūno vardo vidurinės mokyklos komanda (363 taškai iš 500 galimų). Antroje vietoje liko Skiemonių vidurinės

mokyklos šauliai. Valsybių įstaigų ir kolūkių tarpe geriausiai pasirodė kolūkinio kaimo sportininkai. „Vienybės“ kolūkinio komanda buvo pripažinta pirmąja vieta. Tik vienu tašku nuo nugalėtojo atsiliko „Gimtosios žemės“ kolūkinio šauliai, užėmę antrąją prizinę vietą.

V. Vidalis

LTSR jaunių klasikinių imtynių pirmenybės

Ne taip jau dažnai anykštiečiams tenka stebėti respublikinio masto sportines varžybas. Todėl nenuostabu, jei per Anykščiuose įvykusias 1960 m. Lietuvos TSR jaunių klasikinių imtynių pirmenybes suplaukė didžiulis sporto mėgėjų būrys. Tris dienas nuo ryto iki vakaro jie su didžiuliu įdomumu stebėjo jaunųjų imtynininkų kovas ant kilimo. Nors Anykščių imtynininkai susitikimuose su Vilniaus, Kauno, Klaipė-

dos ir Siaulių atstovais parodė atkaklų pasipriešinimą, jiems pirmenybių pabaigoje teko pasitenkinti bendra komandine penktąja vieta. Pirmąją vietą, kaip ir buvo laukiama, iškovojo vilniečiai, antrąją — Kauno komanda ir trečiąją — Siaulių sportininkai.

Iš anykštiečių geriausiai pasirodė vidutinio svorio imtynininkas A. Raupelis, užėmęs antrąją prizinę vietą.

Z. Mikšys

Redaktorius St. VINCIONAS

Gegužės 12-13 dienomis kino teatre „PERGALĖ“, o 14-15 dienomis kino teatre „ŽVAIGŽDĖ“ (Troškūnuose) žiūrėkite kino filmą.

„ANA EIDĖŠ“

kolūkinio turto sargyboje

„Vagis išvagia, ugnis ir sudegina“ — sako liaudies patarlė. Surdegiečiai seniai ją žinojo, bet ne iš karto sudarė gerą savanorių gaisrininkų komandą. Ne kartą buvęs „Aušros“ kolūkis buvo kritikuojamas už blogą priešgaisrinį pasiruošimą. Bet kolūkyje keitėsi savanorių ugniagesių draugijos pirmininkai, neužmiršdami pasitikrinti kas mėnesį, kiek jiems „priauga“ darbdarinių, o jų veiklos nebuvo matyti.

Taip tęsėsi tol, kol kolūkio SGD ėmė vadovauti komunistas Paz-

niokas. Skirtingai nuo savo pirmtakų, jis atsisakė atlyginimo už šias pareigas, tenkindamasis atlyginimu už pagrindinį darbą.

Jo vadovaujami kolūkio gaisrininkai per trumpą laiką sutvarkė inventorių, patikrino kolūkių pastatų priešgaisrinį stovį. Būdamas gerai susipažinęs su technika, Pazniokas suprato, kad gaisrininkų komanda negalės sėkmingai kovoti su gaisrais, neturėdama motorinio siurblio. Valdyba išskyrė šiam reikalui lėšų. Šiandien kolūkio

pirmininkas Virbalas džiaugiasi: išleisti pinigai su kaupu apsimokėjo. Už gerą priešgaisrinio inventoriaus sutvarkymą draudimo mokesčiai buvo sumažinti perpus. O kiek kolūkinio turto išsaugojo gerai paruošta gaisrininkų komanda!

Kurioje vietoje bekiltų gaisras, surdegiečiai spėja laiku atvažiuoti ir jį likviduoti. Pastaraisiais metais jie pirmieji spėjo atvykti į 5 gaisrus. Kolūkio pirmininkas Virbalas apdovanotas ženklu „SGD“ žymūnas. Aktyvūs drau-

gijos nariai yra ir kolūkiečiai Mėdžius, Jakštėnis, Kasačiūnas, Bartulis, šoferis Cepė. Už pastangas gesinant gaisrus kolūkio valdyba ne vieną iš jų yra apdovanojusi. Be to, už gaisrų gesinimą draugijos nariams priskaičiuojami darbdariniai.

Kolūkio valdyba ne tik rūpinasi gaisrų gesinimu bei priešgaisrine profilaktika, bet ir padeda nukentėjusiems. Neseniai kolūkiečiai Peseleklėnė, be 400 rublių pašalpos iš savišalpos kasos, valdyba dar išskyrė avį su ertluku, bekoną, pašaro ir 4 ktm medžio.

Artimiausiais mėnesiais kolūkio savanorių gaisrininkų draugija planuoja nudirbti didelį profilaktinį darbą. Jie padarys viską, kad kolūkyje būtų užkirstas kelias gaisrams.

J. SILINIS

VIEŠINTIŠKIŲ PAVYZDŽIU

Praeitą savaitę Burbiškio vidurinės mokyklos moksleiviai buvo paskelbę švaros savaitę. Ji praėjo labai sėkmingai. Žinoma, teko gerai padirbėti visų klasių moksleiviams. Vadovaujami mokytojų Romualdo Palloko, Marytės Malinauskaitės, Pranės Atkočienės ir kitų, jie mokyklos parke švariai išgrėbė pernykščius lapus, išgėnė medžiams sausas šakas, sudegino šiukšles. Moksleiviai taip pat pasodino 150 metrų akacijų gyvatvorės, sutvarkė, nukarpė, sulygino seniau sodintas gyvatvoves, prieš didžiuosius

mokyklos laiptus įrengė didelį, gražų gėlyną.

Atliekant visus šiuos darbus, aktyviai dalyvavo aštuntos klasės mokinys Rimantas Rudokas, šeštos klasės mokiniai Algis Papievis ir Stasė Verbickaitė, septintokė Zita Biliūnaitė, devintos klasės vadovė mokytoja Pranė Atkočienė.

Tvarkant mokyklos aplinką daug padėjo „Pergalės“ kolūkis: gyvatvorėi užsodinti davė akacijų, žvyru ir žemėms vežti dviems dienoms išskyrė automašiną.

V. Vitkūnas